

Den skjulte historien til vers førti – tall sju

Elleve og tjueto

Jeff Pippenger

2026-04-04

Daniel kapittel elleve, vers seksten og vers tjueto, harmonerer begge med den snart kommende søndagsloven. Oppfyllelsen av vers ti i 1989 førte til krigen i Ukraina i 2014, slik dette fremstilles ved oppfyllelsen av vers elleve i slaget ved Rafia i 217 f.Kr. Vers elleve til og med vers seksten er også vers elleve til og med vers tjueto; derfor fremstilles den skjulte historien i vers førti, slik den er representert i versene elleve til og med seksten, også som historien fra vers elleve til og med vers tjueto. Den skjulte historien i vers førti er representert ved versene elleve til og med tjueto.

Kapittel elleve til tjuetv

Den skjulte historien er også framstilt i kapittel elleve til tjueto i 1. Mosebok, Matteus, Åpenbaringen og Slektenes håp. Disse fire vitnene om kapitlene «elleve til tjueto» samsvarer med den skjulte historien, for den skjulte historien er versene elleve til tjueto i Daniel 11. Midtpunktet i de fire vitnene identifiserer alltid pakts tegnet, begynnende med dødspakten framstilt ved Nimrod i kapittel elleve i 1. Mosebok og avsluttende med Romas skjøge i kapittel sytten i Åpenbaringen.

Sytten

Med unntak av Matteus identifiserer de fire vitnene kapittel sytten som midtpunktet i den perioden de illustrerer. Tallet sytten forekommer også tre ganger i de tre to hundre og femtiårige profetiene som begynte i 457 f.Kr., 64 og 1776. To av disse linjene, (den første og den siste) identifiserer et midtpunkt når den første linjen fra 457 f.Kr. endte i 207 f.Kr. og den siste linjen fra 1776 ender i 2026. 207 f.Kr. lå mellom slagene ved Raphia og Panium, og 2026 er midtperioden for den siste presidenten i Amerikas forente stater.

Innenfor de tre linjene på to hundre og femti år regjerte Ptolemaios i sytten år. Det er sytten år mellom 313 og 330 på Neros linje, og det var sytten år mellom slaget ved Rafia i 217 f.Kr. og slaget ved Panium i 200 f.Kr. Tre av de fire vitnene i kapitlene elleve til og med tjueto markerer sitt nøyaktige midtpunkt som kapittel sytten. Derfor er den skjulte historien i vers førti framstilt i versene elleve til og med tjueto i det samme kapitlet, og de fire vitnene i kapitlene elleve til og med tjueto samsvarer med nettopp disse samme versene. Oppfyllelsen av hver av de tre 250-årsprofetiene samsvarer med den selvsamme historien. Midtpunktet blir understreket som et veimerke, og det er særlig identifisert som symbolet på pakten og seglet til Guds folk.

Daniel tolv

Vers sju, elleve og tolv i Daniel kapittel tolv identifiserer den siste perioden av beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Vers sju identifiserer 31. desember 2023, vers tolv identifiserer 18. juli 2020. Spredningen i vers sju, som endte 31. desember 2023, og som hadde begynt 18. juli 2020,

var fremstilt i alfa og omega i de tre versene om profetisk tid som finnes i Daniel tolv. Det midterste verset om 1 290 år identifiserer historien fra 1989 til den snart kommende søndagsloven som 30, og deretter 1 260 til menneskenes nådetids avslutning. Tretti år representerer prestedømmets alder for de hundre og førtifire tusen, og 1260 år er et forbilde på de symbolske førtito månedene i Åpenbaringen tretten.

Den dobbelte profetien om 30 etterfulgt av ett tusen to hundre og seksti år er et symbol på Abrahams og Paulus' dobbelte paktsprofeti om 400 og 430 år. Midtpunktet i de tre tidsversene i Daniel tolv representerer opprøret knyttet til den trettende bokstaven, samtidig som det også fremhever pakten og beseglingen av de hundre og førtifire tusen. De tre versene samsvarer også med den skjulte historien og tilfører enda et vitne om vektleggingen av at midtpunktet er et symbol på pakten.

Vår og høst

Med alle disse linjene må vi innbefatte de tre vitnene om vår- og høytidsfestene om høsten, slik de finnes i Tredje Mosebok tjue-tre, samstemt og sammenføyd med pinsetiden i korsets historie. Der er kapitlet tjue-tre, hvilket er et symbol på Kristi soningsverk. Kapitlet består av førtifire vers, som symbolsk representerer 22. oktober 1844. Den 22. oktober representerer 22 dager i oktober, begynnende med den første dagen og endende på den tjueandre dagen, og bærer således det hebraiske alfabetets kjennetegn. Ettersom oktober er den tiende måneden, blir den ved multiplikasjon med den tjueandre dagen lik 220.

I den hebraiske kalenderen var den tiende dagen i den sjuende måneden soningsdagen, og ti ganger sju er sytti, et symbol på prøvetid. De to tusen tre hundre årene endte i 1844 da den tredje engelen ankom, slik det var forbilledlig fremstilt ved det tredje dekretet som innledet perioden. Det var sytti uker fastsatt som prøvetid, den gang tildelt det gamle, bokstavelige Israel ved begynnelsen av de 2 300 dagene, og ved avslutningen av disse dagene ble prøvetiden for det moderne, åndelige Israel fremstilt ved den tiende dagen i den sjuende måneden, hvilket tilsvarer sytti. 22. oktober 1844 er et forbilde på den snart kommende søndagsloven, og det er der den symbolske syttiårige prøvetiden ender for syvendedagsadventismen, slik den gjorde for jødene da Stefanus ble steinet.

1844 representerer en periode da to engler ankom, den andre ved den første skuffelsen og den tredje ved den store skuffelsen. «44» representerer et dobbelt budskap, slik det fremstilles ved det førtifjerde verset i Daniel elleve, budskapene fra øst og fra nord. Tredje Mosebok tjue-tre består av førtifire vers som deler de hellige høytidene inn i vår og høst. Disse førtifire versene representerer et dobbelt budskap. De to årstidene er representert ved tjueto vers hver, så både vår- og høsthøytidene representerer den hebraiske kalenderens tjueto bokstaver. Når disse to vitnene på tjueto vers føres sammen sammen med pinseperioden, frembringer de et rammeverk av tre trinn.

Det første trinnet er et veimerke som består av tre deler etterfulgt av fem dager, slik også det siste av de tre veimerkene er. Det midterste veimerket er de tretti dagene med ansikt-til-ansikt-undervisning av Kristus med dem som blir salvet til prester for tjeneste i den seirende kirke. Tredje Mosebok tjue-tre samsvarer med den skjulte historien i vers førti.

Midtpunkter

Midtpunktet i linjen fra kapittel elleve til kapittel tjue-to i Første Mosebok er kapittel sytten, hvor det andre trinnet i Abrahams tredelte pakt og tegnet omskjærelsen ble innstiftet. Det nøyaktige sentrum av alle versene som finnes i kapittel elleve til og med tjue-to, er 1 Mosebok 17:22:

Men min pakt vil jeg opprette med Isak, som Sara skal føde deg på denne fastsatte tid neste år. Og han holdt opp med å tale med ham, og Gud fór opp fra Abraham. 1 Mosebok 17:22.

Gud begynte å tale til Abraham i vers én, og Han avsluttet sin samtale i vers tjueto; således ble hele dialogen om omskjærelsespakten plassert innenfor den profetiske konteksten av de tjueto bokstavene i det hebraiske alfabetet, mens temaet for de tjueto versene var omskjærelsens rite, som skulle fullbyrdes på den åttende dag. Sentrum, eller midtpunktet, i avsnittet i Første Mosebok er Guds paktsforhold til de hundre og førtifire tusen, slik det er representert ved Abrahams omskjærelsespakt. Midtpunktet i Første Moseboks rekke av kapitler elleve til og med tjueto er kapittel sytten, og kapittelets absolutte midtpunkt er vers tjueto, hvor Gud opphører sin samtale med Abraham om pakten, og dermed plasseres midtpunktet i konteksten av det hebraiske alfabetets tjueto bokstaver. Midtpunktet i disse tjueto versene er, naturligvis, vers elleve.

Og I skal omskjære forhuden på deres kjød; og det skal være et tegn på pakten mellom meg og dere. 1 Mosebok 17:11.

Midtpunktene i de fire avsnittene i kapittel elleve til og med tjueto i Bibelen omfatter tre vers for å fullføre tanken i midtpunktet.

Dette er min pakt, som dere skal holde, mellom meg og dere og din ætt etter deg: Alt mannkjønn blant dere skal omskjæres. Dere skal omskjære forhuden på deres kjøtt; og det skal være et tegn på pakten mellom meg og dere. Og den som er åtte dager gammel, skal omskjæres blant dere, alt mannkjønn i deres slekter, både den som er født i huset, og den som er kjøpt for penger fra en fremmed, som ikke er av din ætt. 1 Mosebok 17:10–12.

Et tegn er et merke som representerer et banner. Avsnittet handler om banneret, som er de hundre og førtifire tusen. Guttebarnet skulle omskjæres når det var åtte dager gammelt, slik også Noahs pakt var med de åtte sjelene i arken; dermed brukes tallet åtte til å knytte den noakittiske pakt sammen med den abrahamittiske pakt. De skal være filadelfiere, for de skal omskjæres, noe Paulus identifiserer som symbolet på kjødets korsfestelse. Når kjødet er korsfestet, er Kristi guddommelighet innenfor, og denne kombinasjonen er banneret; for, som Søster White sier: «Når Kristi karakter er fullkomment gjengitt i Hans barn, vil Han komme tilbake for dem.»

«Menneskets natur er fordervet og blir med rette fordømt av en hellig Gud. Men det er gjort tilveiebringelse for den angrende synder, slik at han ved tro på Guds enbårne Sønns soning kan få syndenes forlatelse, finne rettferdiggjørelse, motta adopsjon inn i den himmelske familie og bli arving til Guds rike. Karakterens forvandling blir tilveiebrakt ved Den Hellige Ånds virke, som arbeider på det menneskelige redskap og, i samsvar med dets ønske og samtykke til at det skal skje, innplanter i det en ny natur. Guds bilde blir gjenopprettet i sjelen, og dag for dag blir han styrket og fornyet ved nåde og settes mer og mer i stand til stadig fullkomnere å gjenspeile

Kristi karakter i rettferdighet og sann hellighet.»

Den oljen som er så sårt tiltrengt av dem som fremstilles som de dårlige jomfruer, er ikke noe som skal legges på utsiden. De trenger å bringe sannheten inn i sjelens helligdom, så den kan renses, foredle og helliggjøre. Det er ikke teori de trenger; det er Bibelens hellige læresetninger, som ikke er usikre, usammenhengende doktriner, men levende sannheter, som omfatter evige interesser og har sitt sentrum i Kristus. I ham finnes det fullstendige system av guddommelig sannhet. Sjelens frelse, ved tro på Kristus, er sannhetens grunnvoll og støtte. De som utøver sann tro på Kristus, viser det ved hellighet i karakteren, ved lydighet mot Guds lov. De innser at sannheten slik den er i Jesus, når til himmelen og omslutter evigheten. De forstår at den kristnes karakter skal representere Kristi karakter og være full av nåde og sannhet. Dem meddeles nådens olje, som opprettholder et aldri sviktende lys. Den Hellige Ånd i den troendes hjerte gjør ham fullkommen i Kristus. Det er ikke et avgjørende bevis på at en mann eller en kvinne er en kristen, at han viser dype følelser under opphissende omstendigheter. Den som er Kristus-lik, har et dypt, fast, utholdende element i sin sjel, og har likevel en følelse av sin egen svakhet, og blir ikke bedratt og villedet av Djevelen, så han setter sin lit til seg selv. Han har kunnskap om Guds ord og vet at han er trygg bare idet han legger sin hånd i Jesu Kristi hånd og holder fast ved ham.

«Karakteren åpenbares ved en krise. Da den alvorlige røsten ved midnatt forkynte: 'Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham,' våknet de sovende jomfruene av sin søvn, og det ble åpenbart hvem som hadde gjort seg rede til begivenheten. Begge parter ble overrasket, men den ene var forberedt på nødsituasjonen, og den andre ble funnet uforberedt. Karakteren åpenbares av omstendighetene. Nødstilfeller bringer karakterens sanne beskaffenhet frem. En eller annen plutselig og uventet ulykke, sorg ved tap, eller krise, en uforutsett sykdom eller angst, noe som bringer sjelen ansikt til ansikt med døden, vil få karakterens sanne indre til å tre frem. Det vil bli åpenbart om det finnes noen virkelig tro på Guds ords løfter eller ikke. Det vil bli åpenbart om sjelen blir opprettholdt av nåden, om det er olje i karet sammen med lampen.»

«Prøvelsens tider kommer over alle. Hvordan forholder vi oss under Guds prøve og granskning? Slukner våre lamper? eller holder vi dem fremdeles brennende? Er vi beredt på enhver nødsituasjon ved vår forbindelse med Ham som er full av nåde og sannhet? De fem kloke jomfruene kunne ikke meddele sin karakter til de fem dårlige jomfruene. Karakteren må formes av oss som enkeltmennesker. Den kan ikke overføres til en annen, selv om den som eier den, skulle være villig til å bringe offeret. Det er mye vi kan gjøre for hverandre mens nåden ennå drøyer. Vi kan fremstille Kristi karakter. Vi kan gi trofaste advarsler til dem som farer vill. Vi kan irettesette, refse, med all langmodighet og lære, og bringe Den hellige skriftens læresetninger hjem til hjertet. Vi kan gi inderlig medfølelse. Vi kan be med og for hverandre. Ved å leve et varsomt liv, ved å føre en hellig ferd, kan vi gi et eksempel på hva en kristen bør være; men intet menneske kan gi en annen sin egen karakterform. La oss alvorlig overveie det faktum at vi skal bli frelst, ikke som grupper, men som enkeltindivider. Vi skal dømmes etter den karakter vi har dannet. Det er farefullt å forsømme å berede sjelen for evigheten og å utsette det å gjøre vår fred med Gud til man ligger på dødsleiet. Det er livets daglige handlinger, ved den ånd vi gir til kjenne, at vi avgjør vår evige skjebne. Den som er tro i det minste, er også tro i meget. Dersom vi har gjort Kristus til vårt forbilde, dersom vi har vandret

og virket slik han har gitt oss eksempel på i sitt eget liv, skal vi være i stand til å møte de høytidelige overraskelser som vil komme over oss i vår erfaring, og si av hjertet: 'Ikke min vilje, men din, skje.'»

«Det er i prøvetiden, den tid vi lever i, at vi rolig bør overveie frelsens vilkår og leve i samsvar med de betingelser som er fastsatt i Guds ord. Vi bør oppdra og øve oss selv, time for time og dag for dag, ved nøye tukt, til å utføre enhver plikt. Vi bør bli kjent med Gud og med Jesus Kristus, som han har utsendt. I enhver prøvelse er det vårt privilegium å øse av ham som har sagt: 'La ham gripe min styrke, så han kan slutte fred med meg; ja, fred skal han slutte med meg.' Herren sier at han er mer villig til å gi oss Den Hellige Ånd enn foreldre er til å gi brød til sine barn. La oss da ha nådens olje i våre kar sammen med våre lamper, så vi ikke må bli funnet blant dem som er fremstilt som de dårlige jomfruer, som ikke var beredt til å gå ut for å møte brudgommen.» Review and Herald, 17. september 1895.

Banneret for de hundre og førtifire tusen, som ble forebildet ved Abrahams omskjærelse og de åtte sjeler på arken, er de kloke jomfruer i lignelsen som fullkomment gjenspeiler Kristi karakter i den snart kommende krise. Det er bare passende at søster White avsluttet avsnittet ved å sitere Jesaja, for det er et skriftsted som direkte viser til beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen.

På den dagen skal dere synge om henne: En vingård med rød vin. Jeg, Herren, verner den; hvert øyeblikk vil jeg vanne den. For at ingen skal skade den, vil jeg vokte den natt og dag. Harme er ikke i meg; hvem vil sette tornekratt og tistler opp mot meg i strid? Jeg ville gå løs på dem, jeg ville brenne dem opp alle sammen. Eller la ham gripe min styrke, så han kan slutte fred med meg; ja, han skal slutte fred med meg. Dem som kommer av Jakob, skal han få til å slå rot; Israel skal blomstre og skyte knopper og fylle verdens overflate med frukt. Har han slått ham slik han slo dem som slo ham? Eller er han blitt drept slik de er slaktet ned som ble drept av ham? Med måte, når den skyter fram, fører du sak med den; han holder sin harde vind tilbake på østavindens dag. Derfor skal Jakobs misgjerning bli sonet, og dette er all frukten av at hans synd blir tatt bort: når han gjør alle alterets steiner lik kalksteiner som er slått i stykker, skal Astarte-pælene og solstøttene ikke bli stående. For den befestede byen skal ligge øde, boligen være forlatt og etterlatt som en ørken; der skal kalven beite, og der skal den legge seg ned og fortære grenene på den. Når dens kvister er visnet, skal de brytes av; kvinnene kommer og tenner dem opp. For det er et folk uten forstand; derfor skal han som skapte dem, ikke miskunne seg over dem, og han som dannet dem, skal ikke vise dem nåde. Jesaja 27:2–11.

«dagen med austvinden», når Jakobs misgjerning blir rensa bort, og den andre klassen av «folk utan forståing» blir samla og brend, er beseglingstida for dei hundre og førtifire tusen. I denne perioden kan den som ønskjer å gjera fred med Kristus, gjera det, men dei siste rørslene er raske.

Prestene skulle være tretti år gamle når de begynte å tjene, og de hundre og førtifire tusen er Peters kongelige presteskap som fornyer pakten med Gud i de siste dager.

Også dere, som levende steiner, blir oppbygd til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, som er velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. 1 Peter 1:5.

Prestene ble forberedt til å tjene gjennom en åtte dager lang salvingstjeneste; derfor er tallet åtte et symbol på det salvede prestedømmet som er innenfor arken.

Arons stav

Det salvede presteskapet til de hundre og førtifire tusen er framstilt i paktens ark som Arons stav som skjøt knopper. Da Arons stav skjøt knopper, utgjorde det et skille mellom Aron og de andre stavene fra Israels stammer, som ikke skjøt knopper. I Skriften er det regnet som frambringer plantenes knoppskyting.

Alle profetene taler om de siste dager, og derfor representerer Arons prestestav salvelsen av de hundre og førtifire tusen i en situasjon som samsvarer med Elia på Karmel og millerittene i 1844. Den omhandler tidspunktet da det finnes et klart skille mellom de sanne og de falske budskapene om den sene regn. Dette skillet blir trukket av Joel når han identifiserer at «ny vin» blir avskåret fra én klasse. Den klassen som får den nye vinen avskåret fra sine munn, er Jesajas Efraims drukkenbolter. De er også dem som anklaget disiplene for å være beruset på pinsefestens dag, og de er opprørerne i 1888, som fulgte sine fedre, som var opprørerne i 1863. Alle disse profetiske linjene samstemmer med den linjen som Søster White identifiserer som inntreffende når verden innser at adventismen har visst om ildkulene i Nashville i om lag ett hundre og tjuefem år og ikke har sagt noe.

8, åtti og 81

Tallet tretti og tallet åtte er symboler på prestedømmet til de hundre og førtifire tusen, som er de siste dagers banner, hvilket representerer foreningen av guddommelighet og menneskelighet. Tallet åtte er en tiende av tallet åtti, som er tallet på de åtti tapre prestene som sammen med ypperstepresten stod imot kong Ussia, som forsøkte å bære fram røkelse på det hellige sted. Åttien representerer guddommelighet forenet med menneskelighet i sammenhengen med den seirende kirkes prestedømme. Historien om Ussias opprør knytter dette prestedømmet på åttien til selve den krise som svarer til Ptolemaios' opprør like etter slaget ved Rafia. Alle profetene identifiserer de siste dager, så prestedømmet av guddommelighet forenet med menneskelighet, som er den seirende kirkes prestedømme, bestående av åtti menneskelige prester og én guddommelig yppersteprest, identifiseres i den historien som begynte i 2014 da krigen i Ukraina ble innledet.

Midtkapitlet i Første Moseboks tolvfellige kapittelrekke er kapittel sytten. Midtverset i tolvfallslinjen er vers tjueto. Vers tjueto markerer en tydelig avslutning på en samtale mellom Gud og Abraham som begynte i vers én, og identifiserer dermed vers tjueto som avslutningen på en profetisk linje som bærer signaturen til det hebraiske alfabetets tjueto bokstaver. Midtverset i linjen på tjueto vers er vers elleve, som igjen er midten av tre vers som identifiserer fanen for de hundre og førtifire tusen. Vers elleve er derfor midten av tre atskilte vers, og vers elleve formidler den primære sannhet ikke bare i de tjueto versene, men også i de tre versene det står innenfor, og identifiserer dermed vers elleve og tjueto som begynnelse og avslutning på hovedtanken. Slik er vers elleve til og med tjueto i kapittel sytten hovedtemaet i kapittel elleve til og med tjueto.

Midten av kapitlene elleve til og med tjueto i Matteusboken er kapittel seksten.

Da bød han sine disipler at de ikke skulle si til noen at han var Jesus Kristus. Matteus 16:20.

Som ved midtpunktet i 1. Mosebok markerer vers tjue slutten på en bestemt samtale som begynte i vers tretten, da Kristus og disiplene kom til Cæsarea Filippi.

Da Jesus kom til traktene ved Cæsarea Filippi, spurte han sine disipler og sa: Hvem sier menneskene at jeg, Menneskesønnen, er? Og de sa: Noen sier at du er Johannes Døperen; andre, Elias; og atter andre, Jeremias eller en av profetene. Han sier til dem: Men dere, hvem sier dere at jeg er? Da svarte Simon Peter og sa: Du er Kristus, den levende Guds Sønn. Og Jesus svarte og sa til ham: Salig er du, Simon Barjona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart deg dette, men min Far som er i himmelen. Og jeg sier også deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike; og hva du enn binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og hva du enn løser på jorden, skal være løst i himmelen. Deretter bød han sine disipler at de ikke skulle si til noen at han var Jesus Kristus. Matteus 16:13–20.

Rafiah og Panium

Ikke bare representerer Matteus' midtre avsnitt en særskilt samtale og et eget emne, men likesom paktsymbolikken i Første Moseboks vitnesbyrd samsvarer med slaget ved Rafah, finner Matteus' samtale sted i Cæsarea Filippi, som er Panium. Panium i vers femten i Daniel elleve er midtpunktet i Matteus' tolvskapitlers linje, og Rafah i vers elleve i Daniel elleve er midtpunktet i Første Moseboks tolvskapitlers linje.

De 250 årene som begynte i 457 f.Kr., ble avsluttet i 207 f.Kr., midtpunktet mellom Rafia i vers elleve og Panium i vers femten, der tegnet på Abrahams omskjærelse og Peters bekjennelse av Messias møtes. I linjen i Matteusevangeliet vitner Peter om sin erkjennelse av Kristus, Guds Sønn, ved Hans dåp.

Simon betyr «en som hører», og Barjona betyr «duens sønn». Simon var en som hørte budskapet ved Kristi dåp, da Den hellige ånd steg ned i en dues skikkelse. Kristi dåp var et forbilde på 11. august 1840, da den veldige engelen i Åpenbaringen 10 steg ned. Den samme engelen steg ned den 11. september. Peter representerer dem som anerkjenner 11. september som prøvelsesbudskapet for de hundre og førtifire tusens generasjon.

Peter representerer dem som anvender metodologien linje på linje. Han er duens «sønn», og som sønn representerer han symbolsk den siste generasjon. Peter er et symbol på den siste generasjon, og gjennom den symbolske tallverdien av hans navn representerer han de hundre og førtifire tusen. Peter representerer den siste generasjon som hører budskapet om bemyndigelsen når Kristus fremtrer i den profetiske linjen. Peter erkjente budskapet som var knyttet til Kristi dåp, og derfor kunne Peter identifisere Jesus som den salvede, som er Messias på hebraisk og Kristus på gresk. Peter representerer dem som forstår at engelen i Åpenbaringen atten, som steg ned ved 9/11, også hadde steget ned den 11. august 1840. Peter representerer dem som forstår 9/11 som et veimerke som bare stadfestes ved vitnesbyrdet fra to eller tre linjer.

Peters bekjennelse er at 11. september identifiserer ankomsten av det tredje ve, som er prøvingsbudskapet for den siste generasjonen. Det er ved den bekjennelsen at navnet blir forandret. Abraham er ved Rafia, og Peter er ved Panium, like før korset. Mellom Panium og korset skal Peter besøke Forklarelsens berg. Det er ved Panium at Simon blir forandret til Peter da han avla sin bekjennelse av prøvingsbudskapet for sin generasjon. For de hundre og førtifire tusen er dette prøvingsbudskapet islam i det tredje ve, som ankom i profetisk historie den 11. september.

Begynnelsen på prøvelsen av adventismen tok til ved 11. september, og ved slutten av prøvelsen av adventismen identifiserer Islams budskap i det tredje ve når og hvor Simons navn blir forandret. Budskapet Peter forstår ved slutten, som ble forbildet ved budskapet om 11. september i begynnelsen, er det korrigerte budskapet om ildkulene i Nashville. Der inntre basunhøytiden i forbindelse med bannerets himmelfart og den lukkede dør på Forsoningsdagen.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.